

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 002591 13 Квлз
Бања Лука, 08.03.2013. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић, Обрена Бужанина, Стаке Гојковић и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног Д. Т., због стицаја кривичних дјела изазивање опште опасности из члана 402. став 7. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске и недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. истог закона, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости који је поднио бранилац осуђеног, адвокат Д. Б. из Б., против правоснажне пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 002591 11 К од 29.05.2012. године и пресуде Врховног суда Републике Српске број 12 0 К 002591 12 Кж 5 од 18.10.2012. године, у сједници вијећа одржаној дана 08.03.2013. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија као неоснован.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 002591 11 К од 29.05.2012. године оглашен је кривим Д. Т. због стицаја кривичних дјела изазивање опште опасности из члана 402. став 7. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС), за које дјело му је утврђена казна затвора у трајању од 9 (девет) година и недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. истог закона, за које дјело му је утврђена казна затвора у трајању 2 (двје) године, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 10 (десет) година и 6 (шест)мјесеци.

Одлучујући о жалбама Окружног тужилаштва у Бијељини и браниоца тада оптуженог Д. Т., Врховни суд Републике Српске је пресудом број 11 0 К 002591 12 Кж 5 од 18.10.2012. године одбио као неосноване жалбе, те потврдио наведену пресуду Окружног суда у Бијељини.

Против ових пресуда бранилац осуђеног је благовремено поднио захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: захтјев), због повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник

Републике Српске“, број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС), са приједлогом да се побијане пресуде укину и предмет врати на ново одлучивање.

У одговору на захтјев републички тужилац је предложио да се захтјев одбије као неоснован.

Приликом одлучивања о захтјеву овај суд се, у смислу одредби члана 354. ЗКП РС, при испитивању правоснажне пресуде ограничио само на оне повреде закона на које указује подносилац захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјевом се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која се огледа у повреди права на одбрану, тврдњом да се пресуда Окружног суда у Бијељини заснива на незаконитом доказу – исказу свједока И. Р. из истраге, обзиром да записник о саслушању овог свједока није потписан од стране овлаштеног службеног лица.

На напријед наведеном приговору подносиоца захтјева, не може се, по оцјени овог вијећа, темељити тврдња о повреди права на одбрану, као битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Наиме, право на одбрану садржано у принципу „једнакост оружја“ који манифестује једнак процедурални положај странака током суђења, обухвата читав спектар процесних права која оптуженом обезбеђују једнаке процесне могућности током поступка у припреми и представљању случаја који је предмет оптужбе. То право на одбрану првенствено обухвата (али се не ограничава) на следећа права: право на довољно времена и одговарајуће могућности за припремање одбране, право да позива и испитује свједоке, право на ангажовање вјештака, право присуствовања суђењу, право приступа документацији и другим доказима који му могу помоћи у припреми одбране, право на браниоца, те право на присуствовање расправи у жалбеном поступку на којој је присутан тужилац. Повреда ових права, али и других права оптуженог која су у функцији осигурања једнаког процесног положаја странака током суђења, представља посебан облик битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која има за посљедицу укидање пресуде донесене уз ове повреде поступка. Због посебног значаја ових права, која су у основи права на правично суђење гарантованог чланом 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, повреда права на одбрану је једини облик битне повреде одредаба кривичног поступка, прописан наведеном законском одредбом, који представља основ за подношење захтјева за заштиту законитости, као ванредног правног лијека.

У конкретном случају, захтјевом се поставља теза да је у поступку доношења правоснажне пресуде повређено право на одбрану осуђеног на начин што се пресуда заснива на незаконитом доказу.

Супротно таквом ставу, ово вијеће налази да нема основа за тврдњу, изнесену у захтјеву, о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка која се манифестује у облику повреде права на одбрану, усљед прихватања и заснивања пресуде на незаконито прибављеном доказу.

Наиме, повреда одредаба кривичног поступка у облику заснивања пресуде на доказу на коме се по одредбама овог закона не може заснивати пресуда предвиђен је у члану 311. став 1. тачка з) ЗКП РС и исти не представља законски основ за подношење овог ванредног правног лијека, нити се оваква мањкавост пресуде (и у случају да је пресуда захваћена таквом повредом поступка) може подвести под повреду права на одбрану, с обзиром на то да повреда права на одбрану манифестује посебан облик битне повреде одредаба кривичног поступка предвиђен у члану 311. став 1. тачка г) ЗКП РС. И поред тога, ово вијеће наглашава да исказ свједока И. Р. није незаконит доказ, обзиром да овај свједок на главном претресу пред првостепеним судом није навео да је његов исказ из истраге изнуђен, те је потврдио да је потис на записнику његов и на тај начин потврдио истинитост садржаја тог записника, па чињеница да записник није потписан од стране овлаштеног службеног лица, ни у ком случају не чини тај доказ незаконитим.

Захтјевом се такође указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, тврдњом да побијане пресуде немају правично, аргументовано и ваљано образложење навода одбране изнесеним током кривичног поступка који се водио против осуђеног. Међутим, ови приговори по свом карактеру упућују на почињену битну повреду одредаба кривичног поступка у виду недостатка разлога о одлучним чињеницама предвиђену тачком к) истог законског прописа, а која повреда такође не представља законски основ за подношење овог ванредног правног лијека.

Дакле, на приговорима наведеног карактера не може се градити теза о повреди права на одбрану, јер они по својој суштини указују да су побијане пресуде захваћене напријед наведеним обликом битне повреде одредаба кривичног поступка, а која повреда није законом предвиђена као разлог за подношење захтјева за заштиту законитости, као ванредног правног средства. И поред тога, насупрот тврдњи из захтјева, овај суд наглашава да су побијане пресуде дале детаљно и ваљано образложење о свим одлучним чињеницама, па тако и о психичком односу осуђеног према кривичном дјелу изазивање опште опасности из члана 402. став 7. у вези са ставом 1. КЗ РС, на чему посебно инсистира подносилац захтјева.

Из наведених разлога овај суд налази да је захтјев за заштиту законитости неоснован, па је исти, у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС, одбијен као неоснован.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Желимир Барић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић